

LA GRÀCIA DE CAMINAR TOTS JUNTS

Estimats germans i germanes,

Escric la meva tradicional Carta d'Advent i Nadal després de la recent experiència de la participació en el Sínode dels Bisbes reunit a Roma del 3 al 28 d'octubre entorn del Papa Francesc. El tema era, com sabeu: «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Estic agraït a l'Assemblea dels Superiors Generals que em va elegir, juntament amb altres nou germans d'altres Ordes i Congregacions, per participar en aquest esdeveniment eclesial tan intens en el qual hem pogut sentir el batec de la vida l'Església fins als extrems de la terra. A més dels Bisbes de cada poble i nació, hi havia una trentena de joves convidats com a oients provinents no únicament dels cinc continents sinó també de diverses realitats eclesials que estan particularment en contacte amb el món juvenil. No hi mancaven tampoc els representants de les diverses Esglésies cristianes, a banda d'un grup nombrós d'experts que van prestar un ajut indispensable per tal de poder assimilar totes les aportacions, sospesar-les i després combinar-les harmònicament en el *Document final*.

No em vull allargar en la descripció del Sínode pel que fa a presències i esdeveniments, perquè tot això ja ha estat explicat i divulgat pels mitjans, per bé que, durant el Sínode, hem constatat com alguns mitjans, fins i tot catòlics, oferien unes descripcions dels debats del Sínode totalment mancades d'equilibri i fonament. La ideologia, sigui de la tendència que sigui, té més interès a portar l'aigua al seu molí que no pas a escoltar la veritat de les paraules i dels fets.

Testimoniar un esdeveniment

També per això em sento empès a parlar-vos de l'experiència del Sínode, i dels textos que n'han emanat, en forma d'un testimoniatge personal i d'una reflexió preocupada que el nostre Orde aculli els impulsos de l'Esperit Sant que el Sínode ofereix a tothom a través d'un camí renovat de tota l'Església i de cada comunitat i persona que la componen. En efecte, com més avançava en la vivència d'aquesta experiència, més m'adonava que el Sínode és un esdeveniment del qual n'és l'Autor l'Esperit Sant, i que tots nosaltres érem cridats més a servir com a instruments d'aquest esdeveniment que no pas a construir-lo amb les nostres idees, les nostres paraules, les nostres capacitats. I al final del Sínode els instruments són cridats a ser testimonis d'un esdeveniment en acte.

El Papa ens ho ha demanat amb senzillesa prenent la paraula al final de l'última sessió del Sínode: «El resultat del Sínode no és un document (...). N'estem plens de documents. No sé si aquest document tindrà algun efecte fora d'aquí, no ho sé. Però sé del cert que l'ha de tenir en nosaltres, que ha de treballar en nosaltres. (...) Ara l'Esperit ens lliura el document perquè treballi en el nostre cor. Els destinataris del document som nosaltres, no els de fora. Que aquest document treballi; i cal fer pregària amb el document, estudiar-lo, demanar llum... El document és sobretot per a nosaltres. Sí, n'ajudarà molts d'altres, però els primers destinataris som nosaltres: és l'Esperit qui ha fet tot això, i ara ens toca a nosaltres». (27 octubre 2018)

Serà útil que a les comunitats es faci un treball de lectura i meditació del *Document final*, encara que més endavant el Sant Pare segurament l'aprofitarà per publicar una Exhortació postsinodal. El *Document final*, imperfecte segurament, molts l'hem acollit com un veritable miracle. Durant les hores i hores passades escoltant les intervencions més disperses, i també en el treball més minuciós dels grups més reduïts, sovint ens dèiem: De tot aquest material tan desordenat i empolsegat, en podrà sortir res de bo? Com és possible que, amb tant poc temps, puguem reeixir a produir un text que sintetitzi la riquesa tan bigarrada de tot el que ens diem i escrivim? Quan va arribar l'esborrany del Document, el meu estupor va ser molt gran, perquè allò que semblava impossible era una realitat. L'Esperit Sant treballa. Després, el vàrem discutir i esmenar, però es copsava en tothom que dominava com un agraïment a Déu, a tots els participants, i als qui havien treballat dia i nit en la redacció del text, perquè ens sentíem col·laboradors d'una obra de Déu, i la característica essencial d'aquesta obra era una comunió entre tots nosaltres, molt més fonda que el simple estar d'acord en unes idees o decisions. És que fèiem l'experiència del misteri de l'Església.

El do de sant Pau VI

No ha estat casual que, durant aquest mes de Sínode, el Papa Francesc hagi canonitzat Pau VI, el Papa del concili, el Papa que, potser més que cap altre, es va expressar amb profunditat i bellesa sobre el misteri de l'Església, mentre sofria terriblement per la profunda crisi que, en els anys posteriors al Concili Vaticà II, es feia més i més punyent.

He tornat a pensar en una experiència personal que va marcar tota la meua vida. L'any 1975 vaig participar en un pelegrinatge diocesà amb motiu de l'Any Sant. Tenia 16 anys i estava ple de dubtes, no tant sobre la fe, com sobre l'Església. El dimecres em trobava a la Plaça de Sant Pere per l'audiència, enmig de la multitud. Pau VI va passar molt a prop meu muntat en el seu jeep. Somreia a la gent i feia els seus típics gestos, senzills i senyorívols alhora, de benedicció i salutació. Vaig veure la seva mirada com si s'adrecés personalment a mi. Des d'aleshores he estimat l'Església, l'he sentida sempre com casa meua, com la meua família. Pere havia passat i la seva ombra m'havia guarit d'una mirada humana sobre l'Església. L'Església s'havia convertit per a mi en misteri, signe i instrument de la presència salvífica de Crist. Fou una emoció molt gran, però no tan sols una emoció, perquè les emocions i els sentiments no duren tota la vida. Més endavant he conegut els defectes de l'Església, dels seus membres, de mi mateix, molt més que els que aleshores, als 16 anys, m'omplien de dubtes, però la gràcia que em va transmetre sant Pau VI mai no ha disminuït. I si avui la infidelitat de tants membres de l'Església ens omple de tristesa i d'escàndol, hem de comprendre que, precisament per això, estem cridats urgentment a demanar a

l'Esperit Sant i als sants de fer-nos encara més conscients i meravellats enfront del misteri profund i etern que és l'Església, perquè serà sempre a partir d'aquí que el Poble de Déu podrà convertir-se a la meravellosa missió de ser encarnació del Crist Ressuscitat per a la salvació del món.

La resposta és en l'Església

Per això, en llegir l'esborrany del *Document final*, el primer que em va alegrar fou precisament que el Sínode expressava amb claredat que la resposta fonamental a les necessitats dels joves d'arreu del món, dins o fora de l'Església, és que l'Església sigui realment ella mateixa, que les diòcesis i cada comunitat, com també les famílies religioses, encarnin amb major veritat i bellesa el misteri de l'Església. Primer feia la impressió que, enfront del malestar dels joves, o, si més no, enfront dels reptes que ens plantegen, hom es preguntés només: Què hem de fer? Era com si cerquéssim solucions i mitjans per aplicar-les. Ara, en canvi, se sentia que bufava un alè renovat, i que havíem entès que abans de preguntar-nos què havíem de *fer*, havíem de preguntar-nos en primer lloc què havíem de *ser*. Els primers cristians no van fer front al món amb una anàlisi de la situació o amb un programa d'acció. Ho van fer a partir de l'encontre amb Crist, mort i ressuscitat, empesos pel do de l'Esperit de Pentecosta. En el document final hi havia entrat finalment la consciència que tenim necessitat sobretot d'una "nova Pentecosta" (DF 59) i que, precisament per això, el centre i la font de la missió de l'Església és la litúrgia (DF 134). L'Església, en el seu misteri d'esposa de Crist, que en fa un sol cos amb Ell, i també en la seva realitat de Poble de Déu, ha sorgit com la resposta essencial als reptes i a les exigències de tots els joves del món, en siguin o no membres, com a orientació del seu amor i de la seva missió.

Per desvetllar aquesta consciència ens han colpit sobretot els testimoniatges dels joves i dels pastors de les Esglésies perseguides, que ens han transmès la confessió de fe i el clam d'ajut dels seus màrtirs. I el crit també de tants joves que han de fer front a terribles proves, com les migracions, una educació insuficient, la manca de treball, la corrupció dels qui detenen el poder, abusos de tota mena. Quan un noi iraquíà va donar el testimoni de les proves i del martiri de la seva Església, tots vàrem aplaudir durant una llarga estona, però sobretot ens va envair una emoció profunda, i un dolor molt gran. Fou com si de cop i volta s'hagués obert al cor del Sínode la ferida que el sofriment dels joves representa en el cos de l'Església, però que sovint no sentim com a nostra, com si entre els membres sofrents i nosaltres no hi hagués un contacte viu. Escriu sant Pau: "Quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell" (1Co 12,26).

El Papa Francesc ens exhortava una i altra vegada a tenir aquesta "sensibilitat". Si no percebem com a nostra la ferida de tots els germans i germanes, i sobretot la dels infants i els joves que sovint sofreixen per culpa dels adults, vol dir que el nostre "ser Església", "Cos de Crist", no és quelcom vital per a nosaltres, no és carn de la nostra carn. Per això, junt amb la consciència que l'Església en el seu misteri de comunió és el que tots els joves tant necessiten, va créixer també en el Sínode la consciència de la *necessitat d'una conversió* per tal que tots esdevinguem més transparents a allò que l'Església és i ha d'irradiar en el món. No per res el *Document final* acaba amb una exhortació a la santedat.

Quina torre construïm, quina batalla combatem?

I aquí he pensat molt també en el nostre Orde, i en general en la vida consagrada, amb les seves crisis de tota mena, depenent de les latituds, però que en el fons són crisis del mateix gènere. El problema no són les poques o moltes vocacions, l'economia, les observances, la coherència. El problema és com concebem la nostra identitat i, per tant, la nostra vocació. La concebem verament com un ser membres vius de l'Església, o com quelcom a part, com quelcom d'accessori? Vivim la nostra vocació eclesialment? La vivim amb responsabilitat respecte a l'Església universal, a la seva naturalesa i missió?

Em fa meditar sempre, en l'Evangeli segons Lluc, el passatge on Jesús diu que per seguir-lo hem de fer com el qui vol construir una torre i calcula primer si compta amb els mitjans per acabar-la, o com un rei que se'n va a fer la guerra i calcula primer si amb deu mil soldats pot fer front a l'enemic que li arriba amb vint mil (cf. Lc 14,28-32). És com si Jesús ens demanés de calcular quant posseïm i quants som per tal de poder-lo seguir en la construcció i en la batalla del seu Regne. Jesús, però, capgira immediatament la perspectiva dient: "Així, doncs, el qui de vosaltres no renuncia a tots els seus béns no pot ser deixeble meu" (Lc 14,33). Per poder participar en l'edificació de l'Església i per "militar per al Senyor, Crist, l'únic Rei veritable", tal com ens ho proposa sant Benet (RB Pròl. 3), no se'ns demana de calcular els mitjans i les forces amb què comptem, sinó de renunciar a tot. Perquè l'Església és obra de Déu, és el Cos de Crist animat per l'Esperit Sant, i la victòria del Regne no és la nostra victòria, sinó la victòria de Crist, el Rei clavat a la creu, benigne i humil de cor, que venç el món estimant-lo, donant la seva vida per tothom.

És com si enfront de la situació forta o feble de les nostres comunitats no practiquéssim el capgirament evangèlic entre el *càlcul* dels nostres mitjans i de les nostres forces i la *renúncia* a tot per tal d'abandonar-nos de debò a l'obra i a la victòria de Crist, el Senyor, a l'obra i a la victòria en l'Esperit Sant.

És a aquest nivell que estem cridats a una conversió profunda en la manera de concebre'ns a nosaltres mateixos i la nostra vocació i missió. Perquè si no som deixebles de Jesús, renunciant a totes les altres identificacions mundanes o eclesiàstiques que ens donen seguretat, construïm sobre la sorra i combatem contra molins de vent.

Obrir-se a la gràcia d'una nova Pentecosta

Per això, com deia, vaig sentir una alegria tota particular quan, en l'esborrany del *Document final* del Sínode vaig veure que hi havia entrat, per dir-ho així, l'Esperit Sant, fins al punt de dedicar el primer capítol de la segona part a una profunda meditació sobre l'acció de l'Esperit, sobretot en la renovació de l'Església i de cada cristià (cf. DF 59-62). El Document fa notar que "no es tracta, certament, de crear una nova Església per als joves, sinó més aviat de redescobrir amb ells la joventut de l'Església, obrint-se a la gràcia d'una nova Pentecosta" (DF 60).

És precisament l'obertura a aquesta gràcia l'impuls i el desig que hem d'ajudar-nos a revifar entre nosaltres, i és per viure això que serà útil el treball sobre els suggeriments i les reflexions del Sínode.

Em limito a subratllar només alguns punts en particular sobre els quals crec que hauríem de treballar personalment i en les nostres comunitats per tal d'obrir-nos amb tota l'Església a aquesta gràcia. Hem de ser conscients, en efecte, que la gràcia de la Pentecosta

és el carisma que Déu ofereix sempre a l'Església, perquè és la font d'on brollen totes les gràcies eclesials, i és la gràcia en la qual el misteri pasqual de la mort i resurrecció de Crist s'acompleix com a Do inexhaurible. De la Pentecosta ençà la Pasqua del Senyor continua desbordant-se amb el do de l'Esperit a l'Església, en llengües de foc, amb les quals l'amor de Déu renova sense parar el do dels sagraments, dels carismes, dels ministeris, de les virtuts i de la santedat del poble de Déu.

El que s'esgota no és mai el Do de Déu, ans la nostra obertura a la gràcia de l'Esperit. I tenim sempre necessitat que la Verge Maria, com de l'Anunciació al Cenacle, ens sigui *Mare i Mestra d'obertura a l'Esperit Sant*. Els sants, com sant Joan Baptista, sant Josep o els Apòstols, són els qui han après d'ell aquesta obertura, són els qui s'han unit a ell en aquesta obertura a l'Esperit, condició de l'existència de tota santedat i carisma al servei de la missió de Crist en el món.

Escoltar

El mateix Papa, des del primer dia, ha exigint als sinodals mantenir una actitud d'escolta. En el seu discurs d'obertura va recordar que "al coratge de parlar hi ha de correspondre la humilitat d'escoltar" (3 octubre 2018). I per educar aquesta actitud d'escolta al llarg de tot el Sínode, va demanar que cada cinc intervencions es fessin a l'aula tres minuts de silenci per meditar. Confesso que alguns cops eren tres minuts de migdiada, ja que escoltar durant hores i hores, en sis llengües diferents, cansa. Però fins i tot així aquell silenci ajudava a retrobar una atenció, una obertura a l'Esperit Sant que ens parlava a través dels germans i les germanes d'arreu del món.

Evidentment, aquesta crida a l'escolta, al silenci, ha fet ressonar en mi els ecos de la Regla de sant Benet i de la nostra vocació: "*Obsculta, o filii, ... et inclina aurem cordis tui...*" (Pròl. 1). Que n'és de bella aquesta imatge d'un cor que para l'orella per escoltar el "*pius pater* – el pare misericordiós"!

Però aquest "parar l'orella del cor" implica també una mortificació. El Sínode ha estat igualment una bona escola d'humilitat ja que, per tal de poder escoltar tothom, a l'aula cadascú disposava només de 4 minuts per parlar, sense distincions ni privilegis, fins i tot els cardenals. Certament, en els *circuli minores* es disposava de més espai de diàleg i de debat, però també aquí, si es volia participar veritablement en la veritat de l'intercanvi, es copsava la importància de la "*taciturnitas*", com diria sant Benet, això és, un silenci que mortifica la pròpia paraula, la pròpia idea, per deixar parlar l'altre, per escoltar l'altre. Es veu aleshores com, de mica en mica, una veritat va prenent forma, brolla com una deu, que no prové de cap dels presents, sinó de l'Esperit. Això ho hem de recuperar sempre en les nostres comunitats.

Escolta sinodal

És en aquest sentit, crec, que hem de capir la insistència de l'última part del *Document final* sobre la *sinodalitat*, com a característica de la vida i de la missió de l'Església (DF 119ss). "Sinodalitat" vol dir "caminar plegats", però, tal com subratllava el Papa en un discurs del 2015, és un camí que avança només si hi ha una escolta mútua: «Una Església sinodal és una Església de l'escolta, en la consciència que escoltar "és més que sentir". És una escolta mútua en la qual cadascú té alguna cosa per aprendre. Poble fidel, col·legi episcopal, bisbe de Roma: l'un a l'escolta dels altres; i tots en l'escolta de l'Esperit Sant, l'Esperit de la

veritat" (Jn 14,17), per conèixer el que "diu a les Esglésies" (Ap 2,7)» (FRANCESC, *Discurs en la Commemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes*, 17 octubre 2015; citat per DF § 122).

Tampoc ací no he pogut deixar de sentir l'eco d'un capítol de la Regla de sant Benet que potser no valorem ni actualitzem prou: el capítol 3 sobre la convocatòria dels germans a consell. L'Església ens diu que ja és hora que ens el prenguem de debò seriosament.

Sabem que en aquest capítol sant Benet demana a l'abat que, quan calgui decidir alguna cosa important, ha de convocar tota la comunitat, exposar la qüestió, escoltar tothom, meditar sobre el que s'ha dit, i prendre després una decisió.

Sant Benet està convençut que una comunitat es construeix només escoltant l'Esperit Sant, i que l'Esperit s'escolta només escoltant tothom i escoltant-se tots els uns als altres. Al capítol 3 es veu que per arribar a escoltar l'Esperit Sant l'abat no consulta separatament cada germà, no va a trobar cada germà un per un per demanar-li el seu parer, sinó que reuneix la comunitat i escolta tots els seus membres, talment que el parer de cadascú és escoltat per tothom. L'abat, doncs, no convida els germans només a parlar, sinó a escoltar-se mútuament amb humilitat. El do del consell neix de la disponibilitat de cadascú a expressar-se tot escoltant els altres, perquè en un autèntic diàleg cadascú és ajudat pels germans a capir què pensa realment ell mateix. No es tracta d'un procediment estrictament democràtic, ja que l'autoritat no brolla de la majoria, sinó de l'Esperit que ens revela el Verb del Pare com a llum sobre els passos que hem de donar avui.

La comunitat, tal com els agradava definir-la als nostres Pares cistercencs, és un "*auditorium Spiritus Sancti* – un auditori de l'Esperit Sant" (cf. Guerric d'Igny, *Sermó per a l'Advent* 5,2; *Sermó per al Nadal* 5,2; *Sermó per a l'Epifania* 3,6), un lloc de silenci i de paraula, consagrat a l'escolta de l'Esperit. En la humilitat de posar-se els uns a l'escolta dels altres, creix en tots una sensibilitat al do de consell, que més que un judici fred sobre el que cal fer per no equivocar-se, és una saviesa, un gust de la veritat i de la bellesa, un gust per l'esplendor de la veritat en la caritat, que ens fa consentir al do l'Esperit que vol encarnar la presència de Crist en aquest moment de la vida de la comunitat i de l'Església, en aquesta circumstància, en aquesta prova. Quan es discerneix de manera veritablement eclesial, sinodal, no hi ha mai vencedors ni vençuts, sinó que tots contribueixen a l'adveniment i a la verificació de la veritat en l'Esperit, que sempre és bona, encara que ens contradigui.

Massa sovint, en les comunitats, i en l'Església també, s'arrosseguen tensions i conflictes perquè es viu superficialment la sinodalitat, el discerniment comú per caminar plegats. Cadascú busca només la victòria de les pròpies idees, opinions i opcions, i no la manifestació en nosaltres i en el món de la victòria de Jesucrist, camí, veritat i vida (cf. Jn 14,6). Per això notem com algunes comunitats no són sinodals, és a dir, no "fan camí juntes", no avancen, marxen sempre pel mateix lloc, o pretenen sempre que la seva salvació vingui de fora, enlloc de fer-la emergir de l'interior, tal com demana sant Benet al capítol 3 de la Regla. El do de l'Esperit no ve tant com una pluja, i encara menys com una irrigació que s'obté connectant-se a tubs de rec exteriors, sinó com una font, com una deu que Deu vol fer brollar al cor de cada persona o comunitat que, amb fe, beu a la Font que és Jesús present enmig nostre: «"Si algú té set, que vingui a mi; el qui creu en mi, que begui. Perquè diu l'Esclat: Del seu interior brollaran rius d'aigua viva". Deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creuien en ell» (Jn 7,37-39).

Hem de revifar la nostra fe en Crist en l'Església "una, santa, catòlica i apostòlica", implicant-nos-hi a través del nostre Orde i de cadascuna de les nostres comunitats. Convé, doncs, activar l'*auditorium Spiritus Sancti* que és cada comunitat, que és l'Orde en el seu conjunt, i això per ser membres vius del Cos de Crist que és l'Església i, per tant, per participar en la missió de salvació universal per la qual va venir Jesús i continua present fins a la fi del món.

Acompanyar

"Fer camí junts" demana un acompanyament. Si hi ha una necessitat que afecta tots els joves sense distincions és la de ser acompanyats en el camí de la vida. El *Document final* del Sínode dedica a aquest tema tot el tercer capítol de la segona part (DF §§ 91-103), i reprèn el tema varies vegades. També en el nostre Orde ens ho hem demanat moltes vegades. Allà on manca l'acompanyament vol dir que hi manquen els adults, les persones madures que han fet experiència de la vocació, del seguiment de Jesús, de la comunió fraterna, de la pregària com a relació d'amor amb Déu. Allà on manca l'acompanyament, vol dir que els qui haurien de ser pares o mares no han estat fills i filles, no han rebut per part seva cap acompanyament. L'acompanyament és en el fons una forma de testimoniatge. No cal ser més intel·ligents o tenir més estudis o ser més sants que els altres, sinó haver fet experiència de l'Església com a Mare i Mestra en la qual ens és donat de caminar junts per viure amb plenitud la nostra humanitat. Si no acompanyem no fem néixer. Crist es va fer home per acompanyar-nos, amb infinita paciència, pel camí de la vida vers la plenitud que ell ens vol transmetre. Quanta paciència té Jesús per acompanyar els apòstols, per acompanyar els deixebles d'Emaús, i ara per acompanyar l'Església, nosaltres, fins a la fi del món!

Diria que és precisament en la disponibilitat per acompanyar que triem de preferir el temps a l'espai, com ens ho recorda el Papa Francesc en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium*: "Donar prioritat al temps significa ocupar-se *d'iniciar processos més que de posseir espais*" (EG 223).

Preferir donar temps que conservar parcel·les de poder vol dir donar la prioritat a les persones, respectar la seva llibertat i vocació, vivint el present de la nostra vida i comunitat, més que no pas projectats vers el futur que desitgem, projectem i pensem controlar nosaltres. Vol dir, també, abraçar amb Crist la lògica de l'encarnació, deixant-nos salvar més per la presència de l'Emmanuel que viu, mor i ressuscita per nosaltres i amb nosaltres, que donant-nos una llei per aplicar amb les nostres forces i capacitats. L'acompanyament no és tant una tècnica pastoral, ni una pràctica necessària per a la formació. L'acompanyament que ens prestem els uns als altres en comunitat, com el que oferim als més joves, neix i s'alimenta en la consciència que Jesús és present i camina amb nosaltres. Present en el qui acompanya, però present també en el qui té necessitat de ser acompanyat, ja que aquesta necessitat és la pobresa estructural de tot ésser humà, i Jesús es fa present sempre en les nostres pobreses demanant-nos amor.

Aturar-se per caminar junts

L'acompanyament comença *aturant-nos* davant Crist que ve a nosaltres. Els deixebles d'Emaús són aconseguits per Jesús que es posa a caminar amb ells. Al principi no li presten atenció. Es troben massa agafats pels seus problemes i cavil·lacions, pels seus projectes i per les seves desil·lusions. Tal com sovint ho estem també nosaltres davant les nostres

comunitats, davant de cada persona, i alguns cops fins i tot davant tota l'Església. Però arriba el moment en què la presència de Jesús ens acaba interpel·lant, i ens interroga: "Què és això que comenteu entre vosaltres tot caminant?" (Lc 24,17). Llavors els dos deixebles s'aturen, i just en aquell instant pot començar l'acompanyament de Jesús que els condueix pacientment a la veritat, a la joia i al do de la seva vida en el testimoniatge del Ressuscitat.

"S'aturaren amb un posat tot trist" (Lc 24,17b). S'aturen, miren Jesús, tot i que no el reconeixen, s'estan davant d'ell tal com són, sense màscares, exposant-li la seva tristesa, la seva confusió, el no saber què pensar, on anar, què fer, a qui creure, en qui esperar.

M'adono que és aquest el moment de gràcia que estem cridats a viure, en les comunitats, en l'Orde, com en tota l'Església: saber-se aturar tal com som, amb un besllum d'intuïció que Jesús és ja aquí amb nosaltres, deixar-li veure la situació en què ens trobem; i a partir d'ací deixar-se acompanyar per ell vers la revelació plena i lluminosa del seu Rostre en el pa partit de l'Eucaristia. Si no ens aturem així, no caminarem amb Jesús, no escoltarem la seva paraula, no farem l'experiència d'un cor abrusat, i per això el nostre caminar junts no serà altra cosa que una lamentació estèril que no duu enlloc, que ens deixa privats de llum i refreda l'amor. Però no ha de ser així, perquè Crist és present, neix per això, viu per això, mor i ressuscita per això, per caminar amb nosaltres i fer-nos caminar units entre nosaltres amb ell al centre. Quan permetem a Jesús d'abusar el nostre cor a la seva presència, escoltant la seva paraula i rebent el do del seu Esperit, immediatament els nostres cors estan en comunió entre ells i amb els cors de tots els homes i dones del món.

L'arrel del martiri

Enguany la Família Cistercenca ha rebut el do de la beatificació de vuit màrtirs: el P. Janos Anastasi Brenner, que fou monjo de Zirc, i els set monjos Trapencs de Tibhirine. Em corprèn que el martiri de tots aquests germans nostres hagi estat fruit de la decisió "d'aturar-se" per estar amb Jesús allà on ell els demanava que s'estiguessin, tot i la certesa que hi arriscaven la vida. El martiri és el fruit de la llibertat d'estar units a Jesús més que a les seguretats de la nostra vida. Per això el martiri anuncia que Jesús és el tresor més preciós i permet al Ressuscitat de manifestar el seu Rostre al món. Ens hi hauria d'educar l'estabilitat humil de cada dia que sant Benet ens demana per no anteposar res a Crist el Senyor. Jesús va preparar en el silenci de Natzaret el gran testimoniatge pasqual que hauria de donar a Jerusalem. Ens hi conviden els nostres benaurats Germans màrtirs, i ens hi ajuden, ben segur, amb la seva intercessió.

Que el recolliment de l'Advent i l'alegria del Nadal ens ajudin a aturar-nos, per mostrar-nos tal com som davant de Jesús, amb la nostra pobresa i la nostra fragilitat, com els pastors de Betlem, per sortir corrents, junts, pel camí de la vida en el qual el Senyor, en la seva misericòrdia, no deixa mai d'acompanyar-nos!

Gràcies per tot, amb els meus bons desigs, de tot cor!

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Abat General OCist